

[Socialministeren.]

af Sagens Natur burde være til Gavn for Landkommunerne, vil det ærede Medlem se, at saa faar alle disse Forskydninger netop Udtryk gennem denne Refusionsregel, der vil blive til endnu større Gavn for Landkommunerne, som Forholdene ligger nu, end som Forholdene laa i 1929, saa jeg forstaaer overhovedet ikke denne Indvending, medmindre den ærede Ordfører ikke har tænkt paa Refusionsreglerne, siden de blev forelagt.

Det eneste trøsterige, jeg kunde se i den ærede Ordførers Udtalelser, var hans Bemærkning om, at vi nu maatte gaa i Gang med Forhandlingen, formentlig for den sidste Vinter. Der kunde jo deri ligge en Antydning af, at selv Venstre ikke kunde holde ud at sabotere disse Forslag længere, men i Virkeligheden var villig til at bringe Orden ind paa dette Omraade, maaske belært af de senere Tidens Erfaring om, at det bliver ikke ved at gaa med Hjælpekasse og Fattigvæsen, som det gaar i Øjeblikket. Hvis det skulde være Meningen, at der virkelig skal bestilles noget, kan jeg kun takke den ærede Ordfører, men saa vilde jeg ganske vist have følt mig mere betrygget, hvis det var en anden æret Ordfører, Venstre havde valgt, nemlig det ærede Medlem Hr. Krag, for han plejer, naar der skal bestilles noget, at tage ganske anderledes positivt fat, selv om det ikke altid er rare Resultater, han kommer til, end det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, men skulde der være mig forbeholdt en glædelig Overraskelse i saa Henseende, vilde jeg være overordentlig tilfreds. (Krag: Det er for øvrigt ligeegyldigt, hvad vi laver, der bliver jo handlet modsat). Det ærede Venstreparti fik alligevel pludselig en anden Ordfører.

Den ærede Ordfører Hr. C. O. Pedersen syntes at være kommet til det Resultat ved en almindelig Betragtning af Socialreformen, at det, vi i Dag oplever, er Landbrugets og Handelens Proletarisering. Maa jeg hertil sige, at den Bemærkning tror jeg ikke, man skal lade komme for langt ud i de Kredse, der nu paa tredje Aar har baaret en Arbejdsløshed af det Omfang, der er Tale om. Hvis man virkelig vil hævde, at man kan sammenligne Forholdene i Landbruget og Handelen taget som Helhed med de Forhold, hvorunder Snese Tusinder af Medborgere har maattet gaa rundt i de senere Aar, saa er man saa langt ude, at jeg overhovedet ikke vil diskutere, saa vil jeg anmode den ærede Ordfører for Venstre om at sætte sig lidt ind i de For-

hold, hvorunder de arbejdsløse lever bl. a. i denne By, men for øvrigt ogsaa paa Landet.

En anden æret Ordfører har allerede imødegaaet den Bemærkning om 1/4 Milliard. Der er ikke Tale om 1/4 Milliard, hverken som nye eller gamle Udgifter; der har overhovedet aldrig været Tale om en Udgift paa 1/4 Milliard for det offentlige til social Forsikring og Forsorg. Men der kan maaske ad Aare blive Tale om det, hvis man kører videre ad de hidtil kendte Veje, hvor det utvivlsomt er givet, at Udgifterne vil stige, efterhaanden som flere og flere synker ned i Proletariatet.

Naa, men da den ærede Ordfører for Venstre i øvrigt ikke fremsatte en eneste Udtalelse, der vedrører selve Loven, saa skal jeg hermed gaa over til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, som egentlig kun fremsatte een Udtalelse, der er Grund til at lægge Mærke til. Den ærede Ordfører for de Konservative sagde, at det var fuldkommen spildt i Øjeblikket at inddrage den finansielle Side af Sagen, og det glæder mig, for saa vidt som det paa tredje Dag karakteriserer Oppositionens Enighed, idet Venstre netop kun vilde tale om den finansielle Side af Sagen. Jeg foretrækker her den konservative Ordfører. Han vil altsaa tale om den reelle Side og vente med at se, hvorledes det hele ligger, naar vi bliver færdige med Gennemgangen af Lovforslaget. Det var ogsaa det, jeg havde tænkt mig, og det er ogsaa den naturlige Fremgangsmaade. Men jeg har altsaa Oplysninger parat, jeg har Prisreguleringen parat, jeg har Beregninger parat, saa det kan alt sammen ske meget hurtigt, og efter at Udvalget, hvad det rent saglige angaar, i to Aar har gennemgaaet Paragraf for Paragraf, kan jeg ikke indse, hvad der skulde forhindre os i nu at føre Sagen til Ende. I det hele taget maa jeg sige, at det er jo ikke Mundsvær, naar jeg siger, at hvis man ikke vil give op paa dette Omraade, har det en vis Hast; det er af en vis Betydning, at vi ikke her i Landet, medens andre Lande i stigende Grad, selv Amerika, gaar den Vej at søge at sikre den mindre bemidlede Del af Befolkningen overfor den voldsomt tiltagende Arbejdsløshed, der hersker, gaar den Vej at svække denne Del af Befolkningen og dermed gaar tilbage. Her foreligger et Tilbud, hvorefter vi søger at opretholde den hidtidige Sociallovgivning, men paa en sund Basis, hvorefter jeg er villig til, hvis det paa noget Omraade kan paavises, at man er gaaet for vidt med Hensyn til at sikre, at forhandle om alle De-